

Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (pierwsza izba)

z dnia 6 października 2021 r.*

Odesłanie prejudycjalne – Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości –
Decyzja ramowa 2005/214/WSiSW – Wykonywanie kar o charakterze pieniężnym –
Zasada wzajemnego uznawania – Artykuł 5 ust. 1 – Przepisy lub wykroczenia, w przypadku
których uznawanie i wykonywanie orzeczeń nakładających karę następuje bez weryfikacji
podwójnej karalności czynu – Artykuł 5 ust. 3 – Przepisy lub wykroczenia, w przypadku
których państwo członkowskie może uzależnić uznawanie i wykonywanie orzeczeń nakładających
karę od podwójnej karalności czynu – Weryfikacja przez wykonujące państwo członkowskie
kwalifikacji prawnej przestępstwa lub wykroczenia dokonanej przez wydające państwo
członkowskie w zaświadczeniu dołączonym do orzeczenia nakładającego karę

W sprawie C-136/20

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie
prejudycjalnym, złożony przez Zalaegerszegi Járásbíróság (sąd rejonowy w Zalaegerszegu,
Węgry) postanowieniem z dnia 12 marca 2020 r., które wpłynęło do Trybunału tego samego
dnia, w postępowaniu dotyczącym uznania i wykonania kary o charakterze pieniężnym nałożonej
na

LU,

TRYBUNAŁ (pierwsza izba),

w składzie: J.-C. Bonichot, prezes izby, R. Silva de Lapuerta (sprawozdawczyni), wiceprezes
Trybunału, L. Bay Larsen, C. Toader i N. Jääskinen, sędziowie,

rzecznik generalny: J. Richard de la Tour,

sekretarz: A. Calot Escobar,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

rozważywszy uwagi, które przedstawili:

- w imieniu rządu węgierskiego – M.Z. Fehér i R. Kissné Berta, w charakterze pełnomocników,
- w imieniu rządu czeskiego – M. Smolek, J. Vlácil i T. Machovičová, w charakterze
pełnomocników,

* Język postępowania: węgierski.

– w imieniu rządu hiszpańskiego – S. Jiménez García, w charakterze pełnomocnika,
– w imieniu rządu austriackiego – A. Posch, J. Schmoll i C. Leeb, w charakterze pełnomocników,
– w imieniu Komisji Europejskiej – M. Wasmeier i L. Havas, w charakterze pełnomocników,
po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 20 maja 2021 r.,
wydaje następujący

Wyrok

- 1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 5 ust. 1 decyzji ramowej Rady 2005/214/WSiSW z dnia 24 lutego 2005 r. w sprawie stosowania zasady wzajemnego uznawania do kar o charakterze pieniężnym (Dz.U. 2005, L 76, s. 16), zmienionej decyzją ramową Rady 2009/299/WSiSW z dnia 26 lutego 2009 r. (Dz.U. 2009, L 81, s. 24) (zwanej dalej „decyzją ramową 2005/214”).
- 2 Wniosek ten został złożony w ramach postępowania wszczętego przez Bezirkshauptmannschaft Weiz (organ administracyjny okręgu Weiz, Austria) w sprawie uznania i wykonania na Węgrzech decyzji nakładającej na LU, obywatelkę węgierską, karę o charakterze pieniężnym w związku z wykroczeniem popełnionym przez nią w Austrii.

Ramy prawne

Prawo Unii

- 3 Motywy 1, 2 i 4 decyzji ramowej 2005/214 mają następujące brzmienie:
 - „(1) Rada Europejska na posiedzeniu w Tampere w dniach 15 i 16 października 1999 r. zatwierdziła zasadę wzajemnego uznawania, która powinna stanowić podstawę współpracy sądowej w Unii, zarówno w sprawach cywilnych, jak i karnych.
 - (2) Zasada wzajemnego uznawania powinna mieć zastosowanie do kar o charakterze pieniężnym, wymierzonych przez organy sądowe lub administracyjne, w celu ułatwienia egzekwowania takich kar w państwie członkowskim innym niż państwo, w którym wymierzono kary.
- [...]
- (4) Niniejsza decyzja ramowa powinna obejmować także kary o charakterze pieniężnym wymierzane w związku z naruszeniem przepisów ruchu drogowego”.

4 Artykuł 1 tej decyzji ramowej, zatytułowany „Definicje”, stanowi:

„Do celów niniejszej decyzji ramowej:

a) »orzeczenie« oznacza prawomocne orzeczenie nakazujące osobie fizycznej lub prawnej uiszczenie kary o charakterze pieniężnym, wydane przez:

[...]

(ii) organ państwa wydającego inny niż sąd w odniesieniu do przestępstwa lub wykroczenia zgodnie z prawem państwa wydającego, pod warunkiem że dana osoba miała możliwość skierowania sprawy do rozstrzygnięcia przez sąd właściwy także w sprawach karnych;

(iii) organ państwa wydającego inny niż sąd w odniesieniu do czynów podlegających karze zgodnie z prawem państwa wydającego jako naruszenie przepisów, pod warunkiem że dana osoba miała możliwość skierowania sprawy do rozstrzygnięcia przez sąd właściwy także w sprawach karnych;

[...]”.

5 Zgodnie z art. 4 ust. 1 wspomnianej decyzji ramowej:

„Orzeczenie, wraz z zaświadczeniem przewidzianym w niniejszym artykule, może zostać przekazane właściwym organom państwa członkowskiego, w którym osoba fizyczna lub prawna, przeciwko której wydano orzeczenie, posiada mienie lub uzyskuje dochody, zwykle zamieszkuje lub, w przypadku osoby prawnej, posiada zarejestrowaną siedzibę”.

6 Artykuł 5 decyzji ramowej 2005/214, zatytułowany „Zakres”, stanowi w ust. 1 tiret trzydzieste trzecie oraz w ust. 3:

„1. Następujące przestępstwa i wykroczenia, jeśli są karalne w państwie wydającym oraz zdefiniowane w sposób określony w prawie państwa wydającego, stanowią, bez konieczności weryfikacji ich karalności w obu państwach, podstawę uznania i wykonania orzeczenia, zgodnie z postanowieniami niniejszej decyzji ramowej:

[...]

– naruszenie przepisów ruchu drogowego, w tym łamanie przepisów dotyczących czasu prowadzenia pojazdu i okresów odpoczynku oraz przepisów dotyczących towarów niebezpiecznych,

[...]

3. W przypadku przestępstw lub wykroczeń innych niż objęte ust. 1 państwo wykonujące może uznać i wykonać orzeczenie z zastrzeżeniem warunku, że orzeczenie dotyczy czynu stanowiącego przestępstwo lub wykroczenie zgodnie z prawem państwa wykonującego, niezależnie od jego znamion oraz jego określenia”.

7 Artykuł 6 owej decyzji ramowej przewiduje:

„Właściwe organy w państwie wykonującym uznają orzeczenie, które zostało przekazane zgodnie z art. 4, z pominięciem dalszych formalności i niezwłocznie podejmują wszelkie niezbędne środki

w celu jego wykonania, o ile właściwy organ nie zdecyduje o powołaniu się na podstawy odmowy uznania lub wykonania przewidziane w art. 7”.

- 8 Zgodnie z art. 7 wspomnianej decyzji ramowej, zatytułowanym „Podstawy odmowy uznania lub wykonania”:

„1. Właściwe organy w państwie wykonującym mogą odmówić uznania lub wykonania orzeczenia, jeżeli nie przekazano zaświadczenia przewidzianego w art. 4, jest ono niekompletne lub w sposób oczywisty jest niezgodne z treścią orzeczenia.

2. Właściwy organ w państwie wykonującym może również odmówić uznania i wykonania orzeczenia, jeżeli zostanie wykazane, że:

[...]

b) w jednym z przypadków, określonych w art. 5 ust. 3, orzeczenie dotyczy czynów, które nie stanowią przestępstwa lub wykroczenia w świetle prawa państwa wykonującego;

[...]

3. W przypadkach określonych w ust. 1 i ust. 2 lit. c), g), i) i j) właściwy organ w państwie wykonującym przed podjęciem decyzji o odmowie uznania i wykonania orzeczenia w całości lub w części właściwy organ w państwie wykonującym porozumiewa się przy użyciu odpowiednich środków z właściwym organem w państwie wydającym i w odpowiednich przypadkach zwraca się z prośbą o niezwłoczne dostarczenie wszelkich niezbędnych informacji”.

- 9 Artykuł 20 decyzji ramowej 2005/214, zatytułowany „Wykonanie”, stanowi w ust. 3:

„Każde państwo członkowskie może odmówić uznania i wykonania orzeczenia, w przypadku gdy zaświadczenie określone w art. 4 pozwala podejrzewać, że naruszone zostały prawa podstawowe lub podstawowe zasady prawne zawarte w art. 6 traktatu. W takim przypadku zastosowanie ma procedura określona w art. 7 ust. 3”.

- 10 Zaświadczenie, o którym mowa w art. 4 decyzji ramowej 2005/214 i które znajduje się w załączniku do niej, zawiera w szczególności rubrykę g), w której organ wydający powinien wskazać charakter orzeczenia nakładającego karę (pkt 1), sporządzić streszczenie stanu faktycznego i opis okoliczności, w jakich przestępstwo lub wykroczenie zostało popełnione (pkt 2), a także – o ile owo przestępstwo lub wykroczenie stanowi jedno z przestępstw lub wykroczeń wymienionych w art. 5 ust. 1 tej decyzji ramowej – zaznaczyć odpowiednie pole.

Prawo węgierskie

- 11 Artykuł 112 az Európai Unió tagállamaival folytatott bűnügyi együttműködésről szóló 2012. évi CLXXX. törvény (ustawy nr CLXXX z 2012 r. o współpracy w sprawach karnych z państwami członkowskimi Unii Europejskiej), w brzmieniu mającym zastosowanie do okoliczności faktycznych w postępowaniu głównym, stanowi:

„Pomoc prawna w zakresie wykonania obejmuje:

[...]

c) pomoc prawną w celu wykonania kary o charakterze pieniężnym lub innego zobowiązania o charakterze pieniężnym;

[...]”.

- 12 Zgodnie z art. 113 owej ustawy przejęcie wykonania danej kary lub danego środka jest możliwe, jeżeli wyrok wydany w innym państwie członkowskim może zostać uwzględniony.
- 13 Artykuł 140/A ust. 3 i 4 wspomnianej ustawy stanowi:

„3. W przypadku rodzajów przestępstw lub wykroczeń, o których mowa w załączniku nr 12, sąd nie może odmówić wykonania kary o charakterze pieniężnym nałożonej w innym państwie członkowskim na tej podstawie, że orzeczenia wydane w tym państwie nie można uwzględnić z uwagi na brak podwójnej karalności.

4. Przepisy ust. 3 stosuje się odpowiednio także w przypadku, gdy organ państwa członkowskiego wnosi o przejęcie wykonania kary o charakterze pieniężnym nałożonej w tym państwie w związku z czynem, który stanowi w owym państwie wykroczenie administracyjne [...]”.

Prawo austriackie

- 14 Paragraf 103 ust. 2 Bundesgesetz vom 23. Juni 1967 über das Kraftfahrwesen (Kraftfahrgesetz 1967 – KFG. 1967) (ustawy o pojazdach samochodowych 1967) z dnia 23 czerwca 1967 r. (BGBl. 267/1967), w brzmieniu mającym zastosowanie do okoliczności faktycznych w postępowaniu głównym (zwanej dalej „KFG 1967”), stanowi:

„Organ może żądać informacji o tożsamości osoby, która w określonym czasie prowadziła pojazd oznaczony danym numerem rejestracyjnym lub używała przyczepy oznaczonej danym numerem rejestracyjnym, lub też jako ostatnia zaparkowała pojazd bądź przyczepę w danym miejscu przed określonym czasem. Informacje te, które muszą obejmować nazwisko i adres danej osoby, przekazuje posiadacz rejestracji, a w przypadku jazdy próbnej lub jazdy związanej z przeniesieniem pojazdu – posiadacz pozwolenia; jeżeli posiadacz ten nie jest w stanie przekazać tych informacji, jest on zobowiązany do wskazania osoby, która może to uczynić i na której w związku z tym spoczywa obowiązek udzielenia informacji; przekazanie informacji przez osobę zobowiązaną do ich udzielenia nie zwalnia organu z obowiązku ich sprawdzenia, jeżeli okaże się to konieczne w świetle okoliczności danej sprawy. Informacje przekazywane są niezwłocznie, a w przypadku wezwania na piśmie – w terminie dwóch tygodni od dnia doręczenia; jeżeli informacje te nie mogą zostać przekazane bez dokonania odpowiedniego zapisu w tym względzie, należy to uczynić. Uprawnienie organu do żądania takich informacji ma pierwszeństwo przed prawem do milczenia”.

- 15 Zgodnie z § 134 ust. 1 KFG 1967:

„Kto narusza niniejszą ustawę federalną [...], dopuszcza się wykroczenia administracyjnego i podlega karze grzywny do 5000 EUR, a w razie niemożności jej ściągnięcia – karze pozbawienia wolności do sześciu tygodni”.

Postępowanie główne i pytania prejudycjalne

- 16 W drodze mandatu karnego z dnia 6 czerwca 2018 r., który stał się ostateczny w dniu 1 stycznia 2019 r., organ administracyjny okręgu Weiz na podstawie § 103 ust. 2 w związku z § 134 ust. 1 KFG 1967 nałożył na LU karę o charakterze pieniężnym w wysokości 80 EUR w związku z tym, że LU, na którą zarejestrowany był pojazd, z wykorzystaniem którego w dniu 28 grudnia 2017 r. na terytorium gminy Gleisdorf (Austria) dopuszczono się wykroczenia drogowego, popełniła wykroczenie administracyjne, nie odpowiedziawszy w przewidzianym przez przepisy austriackie terminie na wystosowane przez ów organ administracyjny żądanie podania nazwiska osoby, która kierowała wspomnianym pojazdem lub go zaparkowała.
- 17 Organ administracyjny okręgu Weiz, jako właściwy organ państwa wydającego, przekazał decyzję nakładającą karę o charakterze pieniężnym do Zalaegerszegi Járásbíróság (sądu rejonowego w Zalaegerszegu, Węgry), będącego właściwym organem państwa wykonującego, w celu wykonania tej decyzji. W zaświadczeniu, o którym mowa w art. 4 decyzji ramowej 2005/214 i które dołączono do wspomnianej decyzji, organ administracyjny państwa wydającego wskazał, że wykroczenie administracyjne, w związku z którym wystawiono mandat karny z dnia 6 czerwca 2018 r., należy do kategorii przestępstw i wykroczeń związanych z „naruszeniem kodeksu ruchu drogowego”, o których mowa w art. 5 ust. 1 tiret trzydzieste trzecie decyzji ramowej 2005/214.
- 18 Zalaegerszegi Járásbíróság (sąd rejonowy w Zalaegerszegu) ma wątpliwości co do możliwości uwzględnienia wniosku organu wydającego o wykonanie na Węgrzech decyzji nakładającej karę, zważywszy na dokonaną przez ten organ kwalifikację prawną wykroczenia, w związku z którym wystawiono mandat karny z dnia 6 czerwca 2018 r., jako „naruszenia kodeksu ruchu drogowego”. Wspomniany sąd zastanawia się bowiem, czy wykroczenie to rzeczywiście należy do kategorii przestępstw lub wykroczeń przewidzianych w art. 5 ust. 1 tiret trzydzieste trzecie decyzji ramowej 2005/214.
- 19 Sąd odsyłający przyznaje, że w wyroku z dnia 5 grudnia 2019 r., Centraal Justitieel Incassobureau (uznawanie i wykonywanie kar o charakterze pieniężnym) (C-671/18, EU:C:2019:1054), Trybunał orzekł, że właściwy organ państwa wykonującego nie może odmówić uznania i wykonania orzeczenia nakładającego karę o charakterze pieniężnym w związku z wykroczeniem drogowym w rozumieniu wspomnianego przepisu owej decyzji ramowej, jeżeli taką karę nałożono na osobę, na której nazwisko zarejestrowany jest dany pojazd, w oparciu o domniemanie odpowiedzialności przewidziane w ustawodawstwie państwa wydającego, o ile domniemanie to może zostać obalone.
- 20 Sąd ten zauważa jednak, że w sprawie, w której zapadł ów wyrok, karę wymierzono w następstwie naruszenia przepisów ruchu drogowego.
- 21 Otóż w sprawie rozpatrywanej w postępowaniu głównym jest inaczej, ponieważ czyny zarzucane LU stanowią raczej odmowę zastosowania się do skierowanego przez właściwe organy austriackie nakazu podania tożsamości osoby, która prowadziła pojazd w czasie popełnienia wykroczenia, aniżeli „naruszenie przepisów ruchu drogowego” w rozumieniu art. 5 ust. 1 tiret trzydzieste trzecie decyzji ramowej 2005/214.
- 22 W tych okolicznościach wykroczenie rozpatrywane w postępowaniu głównym mogłoby nie wchodzić w zakres żadnego z przestępstw lub wykroczeń, w przypadku których uznawanie i wykonywanie orzeczeń nakładających karę następuje bez weryfikacji podwójnej karalności czynu.

- 23 Ponadto zakwalifikowanie wspomnianego wykroczenia jako „naruszenia przepisów ruchu drogowego” stanowiłoby nadmiernie rozszerzającą wykładnię art. 5 ust. 1 decyzji ramowej 2005/214 i byłoby sprzeczne z jej celem.
- 24 Mając na względzie powyższe rozważania, Zalaegerszegi Járásbíróság (sąd rejonowy w Zalaegerszegu) postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującymi pytaniami prejudycjalnymi:
- „1) Czy przepis art. 5 ust. 1 decyzji ramowej [2005/214] należy interpretować w ten sposób, że jeżeli wydające państwo członkowskie określiło czyn podlegający karze poprzez odwołanie się do jednego ze sposobów naruszenia wymienionych w tym przepisie, organowi wykonującego państwa członkowskiego nie przysługuje już żaden zakres uznania w celu odmowy wykonania i musi wykonać [orzeczenie nakładające karę]?
- 2) Na wypadek udzielenia odpowiedzi przeczącej na poprzednie pytanie, czy organ wykonującego państwa członkowskiego może uznać, że naruszenie wskazane w orzeczeniu wydającego państwa członkowskiego nie odpowiada naruszeniu opisanemu we wspomnianym wyciszeniu?”.

W przedmiocie pytań prejudycjalnych

W przedmiocie dopuszczalności

- 25 Rząd austriacki podnosi, że wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym jest niedopuszczalny, ponieważ nie pozwala Trybunałowi na ustalenie, czy odpowiedź na pytania prejudycjalne jest niezbędna do rozstrzygnięcia sporu w postępowaniu głównym.
- 26 Zdaniem wspomnianego rządu celem tych pytań jest bowiem ustalenie, czy sąd odsyłający może odmówić wykonania rozpatrywanej w postępowaniu głównym decyzji nakładającej karę na podstawie art. 5 ust. 3 i art. 7 ust. 2 lit. b) decyzji ramowej 2005/214, co wymaga uprzedniego ustalenia, czy wykroczenie zarzucane LU wchodzi w zakres jednego z przestępstw lub wykroczeń wymienionych w wykazie zawartym w art. 5 ust. 1 tej decyzji ramowej, a jeżeli nie – to czy stanowi ono przestępstwo lub wykroczenie w świetle prawa państwa wykonującego w rozumieniu art. 5 ust. 3 wspomnianej decyzji ramowej.
- 27 Tymczasem wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym nie pozwala na sprawdzenie, czy ta ostatnia przesłanka jest spełniona, ponieważ sąd odsyłający nie sprecyzował, czy wykroczenie popełnione przez LU stanowi przestępstwo lub wykroczenie w świetle prawa węgierskiego.
- 28 W tym względzie prawdą jest – jak wynika z samego brzmienia art. 267 TFUE – że orzeczenie w trybie prejudycjalnym musi być „niezbędne”, aby umożliwić sądowi odsyłającemu „wydanie wyroku” w zawisłej przed nim sprawie (wyrok z dnia 26 marca 2020 r., Miasto Łowicz i Prokurator Generalny, C-558/18 i C-563/18, EU:C:2020:234, pkt 45).
- 29 Jednakże w ramach ustanowionej w art. 267 TFUE współpracy pomiędzy Trybunałem a sądami krajowymi jedynie do sądu krajowego, przed którym zawisł spór i na którym spoczywa odpowiedzialność za przyszły wyrok, należy, z uwzględnieniem okoliczności konkretnej sprawy w postępowaniu głównym, zarówno ocena, czy dla wydania wyroku jest mu niezbędne uzyskanie

orzeczenia prejudycjalnego, jak i ocena znaczenia pytań, jakie zadaje on Trybunałowi. W związku z tym, jeśli postawione pytania dotyczą wykładni prawa Unii, Trybunał jest co do zasady zobowiązany do wydania orzeczenia (wyrok z dnia 12 maja 2021 r., Altenrhein Luftfahrt, C-70/20, EU:C:2021:379, pkt 25).

- 30 Wynika stąd, że pytania dotyczące wykładni prawa Unii przedstawione przez sąd krajowy w ramach stanu faktycznego i prawnego, za którego ustalenie sąd ten jest odpowiedzialny i którego prawidłowość nie podlega ocenie Trybunału, korzystają z domniemania, że mają znaczenie dla sprawy. Odmowa wydania przez Trybunał orzeczenia w przedmiocie złożonego przez sąd krajowy wniosku jest możliwa tylko wtedy, gdy jest oczywiste, że wykładnia prawa Unii, o którą wniesiono, nie ma żadnego związku ze stanem faktycznym lub z przedmiotem postępowania głównego, gdy problem jest natury hipotetycznej bądź gdy Trybunał nie dysponuje informacjami w zakresie stanu faktycznego lub prawnego niezbędnymi do udzielenia użytecznej odpowiedzi na postawione mu pytania (wyrok z dnia 12 maja 2021 r., Altenrhein Luftfahrt, C-70/20, EU:C:2021:379, pkt 26).
- 31 W niniejszej sprawie, po pierwsze, należy zauważyć, że pytania prejudycjalne dotyczą wykładni przepisu prawa Unii.
- 32 Po drugie, należy przypomnieć, że z uwagi na to, iż przedmiotem postępowania prejudycjalnego nie jest wykładnia krajowych przepisów ustawowych lub wykonawczych, okoliczność, że opis prawa krajowego przedstawiony w postanowieniu odsyłającym nie jest w pełni precyzyjny, nie może skutkować pozbawieniem Trybunału kompetencji do udzielenia odpowiedzi na pytanie prejudycjalne, z którym wystąpił sąd odsyłający (zob. podobnie wyrok z dnia 1 grudnia 2005 r., Burtscher, C-213/04, EU:C:2005:731, pkt 33).
- 33 Po trzecie, należy stwierdzić, że – niezależnie od kwestii dotyczącej przesłanek stosowania art. 5 ust. 3 decyzji ramowej 2005/214 – odpowiedź Trybunału pozwoli na wyjaśnienie tego, czy organ państwa wykonującego dysponuje zakresem uznania w celu podważenia kwalifikacji prawnej przestępstwa lub wykroczenia dokonanej przez organ wydający, zgodnie z którą owo przestępstwo lub wykroczenie jest objęte wykazem zawartym w art. 5 ust. 1 tej decyzji ramowej.
- 34 W tych okolicznościach i w świetle orzecznictwa przypomnianego w pkt 28–30 niniejszego wyroku wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym jest dopuszczalny.

Co do istoty

- 35 Poprzez swoje pytania prejudycjalne, które należy rozpatrzyć łącznie, sąd odsyłający dąży w istocie do ustalenia, czy art. 5 ust. 1 decyzji ramowej 2005/214 należy interpretować w ten sposób, że właściwy organ państwa wykonującego może odmówić uznania i wykonania prawomocnego orzeczenia nakładającego karę o charakterze pieniężnym, jeżeli uzna, że dane przestępstwo lub wykroczenie – zgodnie z kwalifikacją dokonaną i opisem sporządzonym przez organ wydającego państwa członkowskiego w zaświadczeniu, o którym mowa w art. 4 owej decyzji ramowej – nie należy do żadnej z kategorii, w odniesieniu do których wspomniany art. 5 ust. 1 nie przewiduje weryfikacji podwójnej karalności czynu.
- 36 W tym względzie należy na wstępie przypomnieć, że celem decyzji ramowej 2005/214, jak wynika w szczególności z jej art. 1 i 6 oraz motywów 1 i 2, jest ustanowienie skutecznego mechanizmu transgranicznego uznawania i wykonywania orzeczeń wymierzających ostatecznie osobie fizycznej lub prawnej karę o charakterze pieniężnym w związku z popełnieniem jednego

- z przestępstw lub wykroczeń wymienionych w art. 5 tej decyzji [wyrok z dnia 5 grudnia 2019 r., Centraal Justitieel Incassobureau (uznawanie i wykonywanie kar o charakterze pieniężnym), C-671/18, EU:C:2019:1054, pkt 29 i przytoczone tam orzecznictwo].
- 37 Owa decyzja ramowa ma zatem na celu, nie dokonując harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich dotyczących prawa karnego, zapewnienie wykonywania kar o charakterze pieniężnym w tych państwach dzięki zasadzie wzajemnego uznawania (wyrok z dnia 4 marca 2020 r., Bank BGŻ BNP Paribas, C-183/18, EU:C:2020:153, pkt 49).
- 38 To zatem na zasadzie wzajemnego uznawania opiera się systematyka decyzji ramowej 2005/214. Zasada ta, stosownie do art. 6 owej decyzji ramowej, oznacza, że państwa członkowskie są co do zasady zobowiązane uznać orzeczenie nakładające karę o charakterze pieniężnym, które zostało przekazane zgodnie z art. 4 wspomnianej decyzji ramowej, bez jakiegokolwiek innego wymogu formalnego, oraz niezwłocznie podjąć wszelkie działania konieczne do jego wykonania, bowiem podstawy odmowy uznania lub wykonania takiego orzeczenia powinny podlegać ścisłej wykładni [zob. podobnie wyrok z dnia 5 grudnia 2019 r., Centraal Justitieel Incassobureau (uznawanie i wykonywanie kar o charakterze pieniężnym), C-671/18, EU:C:2019:1054, pkt 31 i przytoczone tam orzecznictwo].
- 39 Należy ponadto przypomnieć, że zarówno zasada wzajemnego zaufania między państwami członkowskimi, jak i zasada wzajemnego uznawania, która sama w sobie opiera się na wzajemnym zaufaniu między nimi, mają w prawie Unii fundamentalne znaczenie, gdyż umożliwiają one utworzenie i utrzymywanie przestrzeni bez granic wewnętrznych (wyrok z dnia 10 stycznia 2019 r., ET, C-97/18, EU:C:2019:7, pkt 17 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 40 W tym kontekście właściwy organ wykonującego państwa członkowskiego jest co do zasady zobowiązany do uznania i wykonania przekazanego orzeczenia i odmówić tego może – w drodze odstępstwa od zasady ogólnej – wyłącznie w przypadku wystąpienia jednej z podstaw odmowy uznania lub wykonania wyraźnie przewidzianych w decyzji ramowej 2005/214 [zob. podobnie wyrok z dnia 5 grudnia 2019 r., Centraal Justitieel Incassobureau (uznawanie i wykonywanie kar o charakterze pieniężnym), C-671/18, EU:C:2019:1054, pkt 33].
- 41 Co się tyczy kwalifikacji wykroczenia, w związku z którym wydano przedmiotową decyzję nakładającą karę, należy zauważyć, że zgodnie z brzmieniem art. 5 ust. 1 decyzji ramowej 2005/214 podstawę uznania i wykonania orzeczenia bez weryfikacji podwójnej karalności czynu stanowią przestępstwa i wykroczenia wymienione w wykazie zawartym w tym przepisie, jeżeli są one karalne w państwie wydającym oraz „zdefiniowane w sposób określony w prawie państwa wydającego”.
- 42 W konsekwencji organ państwa wykonującego jest co do zasady związany dokonaną przez organ państwa wydającego oceną dotyczącą kwalifikacji danego przestępstwa lub wykroczenia, w szczególności w odniesieniu do kwestii, czy owo przestępstwo lub wykroczenie należy do jednej z kategorii przestępstw lub wykroczeń wymienionych w wykazie zawartym w art. 5 ust. 1 decyzji ramowej 2005/214.
- 43 Jeżeli zatem organ państwa wydającego zakwalifikuje dane przestępstwo lub wykroczenie do jednej z kategorii przestępstw lub wykroczeń wymienionych w wykazie zawartym w art. 5 ust. 1 decyzji ramowej 2005/214 i przekaze orzeczenie wymierzające karę za przestępstwo lub wykroczenie zgodnie z art. 4 owej decyzji ramowej, organ państwa wykonującego jest co do zasady zobowiązany do uznania i wykonania wspomnianego orzeczenia.

- 44 Wniosek taki potwierdza analiza kontekstu, w jaki wpisuje się art. 5 ust. 1 decyzji ramowej 2005/214. Z brzmienia art. 7 ust. 1 tej decyzji ramowej wynika bowiem po pierwsze, że podstawy odmowy uznania lub wykonania zostały w owej decyzji wyraźnie wskazane. Po drugie, zgodnie z art. 7 ust. 3 wspomnianej decyzji ramowej w przypadkach, o których mowa w art. 7 ust. 1, właściwy organ wykonującego państwa członkowskiego jest zobowiązany, przed podjęciem decyzji o nieuznaniu i niewykonaniu orzeczenia, do porozumienia się przy użyciu wszelkich odpowiednich środków z właściwym organem państwa wydającego, a w stosownych przypadkach – do wystąpienia do niego o niezwłoczne dostarczenie wszelkich niezbędnych informacji.
- 45 Ponadto wykładnia art. 5 ust. 1 decyzji ramowej 2005/214, która pozwalałaby organowi państwa wykonującego na dokonanie własnej kwalifikacji danego przestępstwa lub wykroczenia w świetle prawa krajowego, któremu organ ten podlega, byłaby sprzeczna z zasadą wzajemnego zaufania, na której opiera się owa decyzja ramowa i która ma w prawie Unii fundamentalne znaczenie, a także z wymogami związanymi z prawidłowym funkcjonowaniem i skutecznością systemu wzajemnej pomocy ustanowionego we wspomnianej decyzji ramowej.
- 46 W niniejszej sprawie sąd odsyłający ma wątpliwości co do tego, czy wykroczenie popełnione przez LU może należeć do kategorii przestępstw i wykroczeń przewidzianych w art. 5 ust. 1 tiret trzydzieste trzecie decyzji ramowej 2005/214. W szczególności sąd ten uważa, że organ wydającego państwa członkowskiego dokonał zbyt szerokiej wykładni tej kategorii, która nie może obejmować przestępstw i wykroczeń mających jedynie pośredni związek z bezpieczeństwem ruchu drogowego i stanowiących – tak jak wykroczenie rozpatrywane w postępowaniu głównym – raczej odmowę zastosowania się do nakazu skierowanego przez organ aniżeli „naruszenie przepisów bezpieczeństwa ruchu drogowego”.
- 47 Jednakże z informacji, którymi dysponuje Trybunał, wynika z jednej strony, że organ wydającego państwa członkowskiego na podstawie § 103 ust. 2 KFG 1967 zakwalifikował rozpatrywane w postępowaniu głównym wykroczenie jako naruszenie przepisów ruchu drogowego w rozumieniu art. 5 ust. 1 tiret trzydzieste trzecie decyzji ramowej 2005/214.
- 48 Z drugiej strony w postanowieniu odsyłającym, po pierwsze, nie podano żadnej informacji pozwalającej uznać, że zaświadczenie, o którym mowa w art. 4 decyzji ramowej 2005/214, w oczywisty sposób nie odpowiada decyzji nakładającej karę za wykroczenie drogowe popełnione w dniu 28 grudnia 2017 r., a po drugie, ograniczono się w nim do wskazania, że organ wydający dokonał zbyt szerokiej wykładni kategorii przestępstw i wykroczeń wymienionych w art. 5 ust. 1 tiret trzydzieste trzecie owej decyzji ramowej. Nie wydaje się zatem, aby niniejszy wypadek wchodził w zakres jednej z sytuacji przewidzianych w art. 7 ust. 1 wspomnianej decyzji ramowej, w których organy państwa wykonującego mogą odmówić uznania i wykonania orzeczenia nakładającego karę.
- 49 W tych okolicznościach organ wykonującego państwa członkowskiego nie może odmówić uznania i wykonania przekazanego mu orzeczenia nakładającego karę.
- 50 Należy wszakże przypomnieć, że zgodnie z art. 20 ust. 3 decyzji ramowej 2005/214 właściwy organ wykonującego państwa członkowskiego może odmówić uznania i wykonania orzeczenia, w przypadku gdy zaświadczenie określone w art. 4 pozwala podejrzewać, że naruszone zostały prawa podstawowe lub podstawowe zasady prawne określone w art. 6 TUE. W takim przypadku musi on w pierwszej kolejności zwrócić się do organu wydającego państwa członkowskiego o wszelkie niezbędne informacje, zgodnie z art. 7 ust. 3 owej decyzji ramowej. W celu zapewnienia skuteczności (effet utile) wspomnianej decyzji ramowej, a w szczególności

poszanowania praw podstawowych, organ wydającego państwa członkowskiego jest zobowiązany do dostarczenia takich informacji [zob. podobnie wyrok z dnia 5 grudnia 2019 r., Centraal Justitieel Incassobureau (uznawanie i wykonywanie kar o charakterze pieniężnym), C-671/18, EU:C:2019:1054, pkt 44, 45].

- 51 W świetle całości powyższych rozważań na postawione pytania należy odpowiedzieć, iż art. 5 ust. 1 decyzji ramowej 2005/214 należy interpretować w ten sposób, że organ państwa wykonującego, poza przypadkiem wystąpienia jednej z podstaw odmowy uznania lub wykonania wyraźnie przewidzianych w tej decyzji ramowej, nie może co do zasady odmówić uznania i wykonania prawomocnego orzeczenia nakładającego karę o charakterze pieniężnym, jeżeli organ państwa wydającego w zaświadczeniu przewidzianym w art. 4 wspomnianej decyzji ramowej zakwalifikował dane przestępstwo lub wykroczenie do jednej z kategorii przestępstw lub wykroczeń, w odniesieniu do których wspomniany art. 5 ust. 1 nie przewiduje weryfikacji podwójnej karalności czynu.

W przedmiocie kosztów

- 52 Dla stron w postępowaniu głównym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed sądem odsyłającym, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż koszty stron w postępowaniu głównym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (pierwsza izba) orzeka, co następuje:

Artykuł 5 ust. 1 decyzji ramowej Rady 2005/214/WSiSW z dnia 24 lutego 2005 r. w sprawie stosowania zasady wzajemnego uznawania do kar o charakterze pieniężnym, zmienionej decyzją ramową Rady 2009/299/WSiSW z dnia 26 lutego 2009 r., należy interpretować w ten sposób, że organ państwa wykonującego, poza przypadkiem wystąpienia jednej z podstaw odmowy uznania lub wykonania wyraźnie przewidzianych w tej decyzji ramowej, nie może co do zasady odmówić uznania i wykonania prawomocnego orzeczenia nakładającego karę o charakterze pieniężnym, jeżeli organ państwa wydającego w zaświadczeniu przewidzianym w art. 4 wspomnianej decyzji ramowej zakwalifikował dane przestępstwo lub wykroczenie do jednej z kategorii przestępstw lub wykroczeń, w odniesieniu do których wspomniany art. 5 ust. 1 nie przewiduje weryfikacji podwójnej karalności czynu.

Podpisy